

Alfred Guignard

De priesterwijding

Een studie over de priesterkleding en de priesterwijding

'(...) tot de dagen van jullie wijdingsoffer voorbij zijn, want zeven dagen zal jullie wijding duren'.

Leviticus 8 en 9

Aäron en zijn zonen

In Leviticus 1 tot 7 vinden wij inzettingen die verband houden met de vier verschillende offers die onder het oude verbond gebracht moesten worden. Zij spreken ons van het grotere en volmaaktere offer van Christus, dat van vier zijden kan worden benaderd en vier verschillende aspecten heeft. Daarover willen wij nu niet nadenken. In hoofdstuk 8 vinden wij de priesterwijding bij de ingang van de tent van ontmoeting. De resultaten van de offeranden die hierbij werden gebracht werden als het ware zichtbaar in het huis van God, de aangewezen plaats waar Hij Zijn naam had gevestigd; en de waarde ervan werd toegepast op de priesterlijke familie, op Aäron en zijn zonen. In hoofdstuk 9 wordt de waarde van de offers voor *het oog van heel het volk getoond in heerlijkheid.*

Beide hoofdstukken vormen op die manier één geheel. Alles gebeurde in overeenstemming met Gods gebod, zoals dikwijls wordt vermeld in deze hoofdstukken. Het volk van God werd door Hem samengeroepen op de aangewezen plaats om al de dingen te zien die Hij bevolen had te doen. Die zijn ook voor ons belangrijk om te overdenken, *'opdat wij door de volharding en door de vertroosting van de Schriften de hoop hebben'* (Rom. 15:4).

In de eerste plaats zien wij hier Aäron en zijn zonen. Zij vormden de groep van de priesters. Zij hadden hun heilige kleding, de heilige zalfolie, de dieren voor de offeranden en de korf met ongezuurde broden. Wat zijn deze dingen en waarvan

spreken zij? Wij moeten dan omhoog kijken, want van boven komt het licht. *Aäron* is zeker een beeld van Christus, onze grote Hogepriester. Zijn *zonen*, die zo nauw met hem verbonden zijn in hun dienst als priesters, stellen de heiligen voor, de verlost die ook vrije toegang hebben in het heiligdom. Wij willen in dit verband graag psalm 133 citeren. Deze psalm zal ons over deze dingen beter onderwijzen dan een menselijke pen het kan doen: *‘Zie, hoe goed en hoe lieflijk is het dat broeders ook eensgezind samenwonen. Het is als de kostelijke olie op het hoofd, die neerdruipt op de baard, de baard van Aäron, die neerdruipt tot op de zoom van zijn priesterkleed. Het is als de dauw van de Hermon die neerdaalt op de bergen van Sion. Want daar gebiedt de HEERE de zegen, het leven tot in eeuwigheid’.*

Dit is de wil van God voor Zijn kinderen. Hebben we daar wel eens aan gedacht? Maar laten we doorgaan, het nadenken over zo’n onderwerp zal ons verder brengen. De prachtige kleding van Aäron spreekt van de verschillende heerlijkheden van Christus als onze Hogepriester. Elders hebben we de bijzonderheden daarvan besproken. De kleding van de priesterzonen spreekt van de gunst waarmee wij zijn bekleed als priesters voor God. Het is een schaduw van wat de gelovigen nu bezitten als priesters voor de God en Vader van onze Heer Jezus Christus.

De heilige zalfolie spreekt van de zalving met de Heilige Geest, waardoor de heiligen hun priesterlijke dienst kunnen vervullen. De stier van het zondoffer en de rammen van het brandoffer en het wijdingsoffer spreken van het ware slachtoffer dat door Christus aan God is opgeofferd. Ten slotte spreken de ongezuurde broden van de reine mensheid van Christus, de Mens die God op aarde volkomen heeft verheerlijkt. Al die dingen stonden bij de ingang van het huis van God voor de ogen van het volk dat was toegestroomd in de tegenwoordigheid van God. De Israëlieten zagen dit dus allemaal. Zij werden bijeengeroepen om de grote dingen te zien die God tot stand had gebracht. Zij zagen alleen de *schaduwen*, terwijl wij de volle *werkelijkheid* bezitten. Zijn onze ogen open om die wonderen te zien?

Aäron en zijn zonen werden geroepen om te naderen. Daar stonden ze nu in de tegenwoordigheid van God. Het eerste wat voor hen werd gedaan, was de wassing met *water*, die een beeld is van het waterbad van Gods Woord. Om te begrijpen hoe het Woord het hart van onze grote Priester vervulde, zouden wij psalm 119 moeten lezen. Wat Gods Woord voor Hem betekende, zou het ook voor ons moeten zijn. Het is *de waarheid*. Laten wij in alle dingen daaraan onderworpen zijn. Laat het zijn heiligende en reinigende invloed uitoefenen op heel ons leven.

De kleding van Aäron

Na de wassing van Aäron en zijn zonen (Ex. 29:4), gaat de Heilige Geest ons vooral bezighouden met de hogepriester Aäron. Wij zouden in het licht van het Nieuwe Testament ook kunnen zeggen met *Christus*, want Aäron verdwijnt in Zijn glans, zoals de schitterendste sterren verbleken en verdwijnen voor de glans van de zon. De wassing van de priesterzonen heeft uiteraard betrekking op de wassing met water door het Woord, die ons geschikt maakt voor de priesterdienst (Ef. 5:26).

Laten we nu de verschillende onderdelen van de kleding van Aäron bezien. Dit wordt uitvoerig beschreven in de wetten van Exodus 28 en kort samengevat in de eerste verzen van Exodus 29. Het maken ervan wordt uitvoerig beschreven in Exodus 39. Het is interessant dat de kleding van de hogepriester vaak in één adem wordt genoemd met die van de priesters. Zij vormen één gezelschap, zoals Hebr. 2 bevestigt (Hebr. 2:11-18).

Allereerst was er een onderkleed geweven van fijn linnen. Het was smetteloos wit. Wat een kleed, wat een weefsel, wat een arbeid! Het was zonder naad, uit één stuk geweven van boven naar beneden (vgl. Joh. 19:23). Het is de uitdrukking van de volmaaktheid van de hemelse Mens, die God op aarde heeft verheerlijkt en nu daarboven voor ons bidt en pleit. Maar hoe kunnen *wij* spreken over het weefsel waarvan het gemaakt is, terwijl ons leven alleen maar een afschuwelijk weefsel van zonde is geweest? Hoe kunnen wij spreken over dit kleed zonder gebrek, zonder naad, absoluut volmaakt, een volkomen eenheid, de glorie van de Mens Christus Jezus? Deze volmaaktheid werd nog geaccentueerd door de gratie van Zijn Persoon, voorgesteld door het borduurwerk dat dit kleed versierde. Laten wij de ogen openen en deze heerlijkheden bekijken. Laten wij erover nadenken en Hem aanbidden.

Dit was pas het eerste onderdeel van de kleding van de hogepriester. Het was op zijn lichaam gebonden met de gordel, die gemaakt was van borduurwerk. Het was allemaal werk van een wever, van een kunstenaar (Ex. 28:6, 15, 32). Of er nu gesproken wordt over Zijn volmaakte mensheid, waarvan het onderkleed spreekt, of over Zijn dienst, die wordt voorgesteld in de gordel: alles spreekt van schoonheid en heerlijkheid. Het was kleding tot heerlijkheid en sieraad, zoals ook die van de priesters zelf (Ex. 28:2, 40). De gratie van Zijn Persoon wordt gezien in al Zijn werken, en Zijn heerlijkheid straalt op ons af als priesterzonen.

Over het onderkleed kwam het blauwe bovenkleed; blauw is de kleur van de hemel. Het spreekt van de Mens uit de hemel, de Heer die van de hemel is neergedaald (zie 1 Kor. 15:47-49). Dit kleed kon niet scheuren en de opening voor het hoofd was

in het midden (Ex. 39:23). Aan de rand van het bovenkleed waren gouden belletjes en granaatappels bevestigd, om en om een belletje en een granaatappel. Het is al moeilijk om te spreken over de mensheid van onze grote Hogepriester, maar nog moeilijker om te spreken over Zijn godheid en Zijn hemelse heerlijkheid. Toch is die heerlijkheid hier op aarde geopenbaard: *'En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een eniggeborene van een vader) vol van genade en waarheid'* (Joh. 1:14).

Die glorie is nu verborgen in de hemel, maar wij hebben het zekere getuigenis ervan. Het is het getuigenis van de Heilige Geest in het Woord aangaande Christus, die is opgenomen in de hemel. De gouden belletjes spreken van dit getuigenis. Wanneer Aäron het heiligdom binnenging en verborgen was voor de ogen van het volk, hoorde het volk volgens Exodus 28:35 de klank van de belletjes. Op die manier had het de zekerheid dat er voor hen een levend mens in de tegenwoordigheid van God was. De belletjes waren van goud, dat een beeld is van goddelijke gerechtigheid.

Wanneer de Trooster, de Heilige Geest, gekomen zou zijn, zou Hij de wereld overtuigen van (1) zonde, (2) gerechtigheid en (3) oordeel (Joh. 16:8). Het grootste onrecht is gebeurd, doordat de wereld de Rechtvaardige aan een kruis heeft gehecht. Maar nu wordt goddelijke gerechtigheid getoond *daarin*, dat Hij door God is opgenomen in de heerlijkheid – waar het geloof Hem ziet. Daarvan spreken de gouden belletjes. Naast de belletjes waren er granaatappels van blauw, roodpurper en scharlaken. Zij stellen de vruchten voor van het werk van de Geest in de heiligen. Wij weten dat wij door onze grote Hogepriester aan God worden voorgesteld in het hemelse heiligdom, de plaats waar Zijn genade ons heeft gebracht (Hebr. 10:19).

Op het blauwe bovenkleed werd de efod vastgemaakt, het eigenlijke hogepriesterlijke gewaad. De efod was gemaakt van goud, van blauwpurperen, roodpurperen en scharlakenrode wol en dubbeldraads fijn linnen; het was het werk van een kunstenaar. Hierin schitteren om zo te zeggen de goddelijke gerechtigheid, de hemelse heerlijkheid, de universele heerschappij, de koninklijke waardigheid en de volmaakte mensheid van onze grote Priestervorst. Op zijn schouders waren twee kostbare stenen bevestigd, gevat in gouden kassen, waarop de namen van de twaalf zonen van Israël waren gegraveerd. Aan de voorkant van de efod bevond zich de borsttas van de beslissing (vs. 15) – die was vastgemaakt met gouden kettinkjes en gouden ringen – waarin twaalf kostbare stenen schitterden met de namen van de twaalf zonen van Israël. Zo droeg Aäron de namen van de zonen van Israël op zijn schouders en zijn borst, als type van onze machtige Hogepriester, die voortdurend het hele volk van God op Zijn sterke schouders en Zijn liefdevolle hart draagt.

Het geheel was verbonden met de gordel van de efod. We moeten die niet verwarren met de eenvoudige gordel van het onderkleed. De gordel van de efod was gemaakt van dezelfde bewerkte stoffen en had ook dezelfde kleuren als de efod zelf. In het borstschild of de borsttas werden de urim en de tummim gelegd, de namen van die edelstenen betekenen 'lichten' en 'volmaaktheden' (vs. 30). Al die kwaliteiten zijn alleen te vinden in de Persoon van Jezus Christus.

Op het hoofd van Aäron bevond zich nog een tulband, met daarop een gouden plaat met de woorden: 'De heiligheid van de HEERE' (vs. 36-38). De hogepriester moest op die manier de gaven van de Israëlieten heiligen en hen aangenaam maken voor God. Deze gouden plaat wordt ook de heilige diadeem genoemd (Lev. 8:9). Kroon Hem met gouden kroon! Al deze dingen, die door God aan Mozes werden bevolen volgens Exodus en Leviticus, spreken van de heerlijkheid van onze grote Priester, die altijd voor ons leeft en voor ons tussenbeide treedt bij God.

De zalving en de offeranden

Daarna werden de tabernakel, de gereedschappen en ook Aäron zelf gezalfd met olie. De olie was samengesteld uit olijfolie en een mengsel van fijne, welriekende specerijen. Ze mocht nooit op iemand anders worden gegoten, die niet tot de priesterlijke familie behoorde. De olie is een beeld van de Heilige Geest, die overal in het heiligdom getuigenis geeft van de uitnemendheid van de Persoon van Christus.

Al deze dingen vonden plaats vóórdat er een enkel offer werd gebracht. Christus, onze grote Hogepriester, had voor Zichzelf geen offer nodig. Zijn offer was ten gunste van Zijn medegenoten. Daarna naderden in Leviticus 8:13 de zonen van Aäron. Zij werden bekleed met hun onderkieren, gordels en hoofddoeken, maar hun kleding had niet de glans van het gewaad van Aäron. Die kleding was voor hen wel tot een prachtig sieraad. De kleren bedekten hen en gaven hun het recht het heiligdom binnen te gaan. De gordel spreekt van de *dienst*, die zij in het heilige moesten verrichten. De mutsen of hoofddoeken waren een teken van de ondergeschikte plaats die zij innamen, van hun onderworpenheid aan het goddelijke gezag. De kleding werd hun aangedaan, zoals de HEERE het aan Mozes had bevolen. Zijn wil is dat de Zijnen in *gerechtigheid* tot Hem kunnen naderen, dat is een grote genade.

Daarna werden de offeranden gebracht. Eerst een stier als *zondoffer* (Lev. 8:14). Daarmee moest men beginnen. De priesters legden de handen op de kop van de stier, om zich op die manier met het offer één te maken. Daarna werd het dier

geslacht, het bloed stroomde weg. Aan de gerechtigheid van God ten opzichte van de zonde werd voldaan, want zonder bloedstorting is er geen vergeving (Hebr. 9:22). Daarna werd het altaar zelf gereinigd door het bloed van het zondoffer, anders zou er geen eredienst mogelijk zijn (Lev. 8:15). Het vet dat op de ingewanden ligt, het aanhangsel aan de lever, de twee nieren en hun vet, liet Mozes opgaan tot een welriekende reuk op het brandofferaltaar. De huid, het vlees en de mest van de stier werden echter buiten het kamp verbrand, ver verwijderd van Gods heilige tegenwoordigheid. De zonde werd om zo te zeggen weggedaan van voor Zijn aangezicht (vgl. Hebr. 13:11-13).

Daarna werd de ram van het brandoffer geofferd. Dat was een vuuroffer voor de HEERE, figuurlijk gesproken Gods aandeel in de offerande van Christus. Vervolgens de tweede ram ter inwijding van de priesters. Het bloed van deze ram werd gestreken op de rechteroorlel, de duim van hun rechterhand en op de grote teen van hun rechervoet. Hier vinden we een heel ander beeld dan in Leviticus 14:14, waar wij de reiniging hebben van de melaatse. Het gaat nu om de wijding van de *priesters*. De priesters waren al in het heiligdom gebracht, maar zij moesten nog geschikt gemaakt worden voor hun dienst. Door het bloed op hun *oor* konden zij luisteren naar de stem van God in het heiligdom. Hun *handen*, gereinigd door het bloed, konden aan God iets aanbieden dat voor Hem aangenaam was. Hun *voeten* konden krachtens het vergoten bloed het heilige betreden. Dat zijn de wonderbare resultaten van het bloed van Christus, eigenlijk onuitsprekelijke dingen, maar verwerklijken wij die ook?

Het *vet* stelt de kracht voor, de inwendige energie van Christus. De *vetstaart* spreekt van de zegen die Christus heeft achtergelaten. Het vet dat de *ingewanden* bedekte en het aanhangsel aan de lever spreken van de innerlijke schoonheid van de Persoon van Christus. God kende die volkomen. De *nieren* symboliseren het verborgen deel van Zijn wezen, de innerlijke beweegredenen die Hem deden handelen. De *rechterschouder* spreekt ons van Zijn kracht en macht.

De ongezuurde broden en koeken werden op de handen van de priesters gelegd en bewogen voor Gods aangezicht. Zij toonden daarmee in beeld de heerlijkheid, de uitnemendheid van de Persoon van de Zoon, die God heeft verheerlijkt in Zijn leven en in Zijn sterven. Ten slotte werden alle stukken van het wijdingsoffer op het altaar gelegd. Zij stegen op als een liefelijke reuk voor God, een vuuroffer voor Hem.

Wij zien dat de koeken op drie manieren werden gebracht:

- Een brood zonder zuurdeeg, een beeld van Christus zonder zonde.
- Een geoliede broodkoek, Christus geboren uit de Heilige Geest.
- Een breekbare platte koek, een nederige en vernederde Christus.

Daarna werd Aäron samen met zijn zonen met de heilige zalfolie gezalfd. Deze zalving ging vergezeld van een besprenkeling met *bloed* (Lev. 8:30). Dat was niet het geval toen Aäron de eerste keer werd gezalfd (vgl. ook de zalving met de Geest in Hand. 2:33 en 10:38).

In deze dagen hadden zij het voorrecht zich te voeden met het vlees en het brood van de wijdingsoffers. Op ons toegepast: met Christus Zelf. De priesters kookten het vlees van de ram die voor hen was geofferd in de voorhof, en aten dat met het brood dat in de mand was. Dit voedsel was alleen bestemd voor God en voor de priesters. Hoe zou een verontreinigd en zondig mens zich kunnen 'voeden' met Christus in Zijn leven en Zijn sterven? Daarom moest alles wat niet werd gegeten door de priesters, met vuur verbrand worden.

De priesters bleven zeven dagen lang bij de ingang van de tent van ontmoeting, zonder deze heilige woning te verlaten. Dus een volledige tijd, dag en nacht, volgens het bevel van de Heere. Gedurende die tijd onderhielden zij wat Hij hun had gegeven om te bewaren, Zijn verordeningen en bevelen. Zo bleven zij in de tegenwoordigheid van God in leven en stierven niet. Dit spreekt van onze toewijding hier op aarde, heel ons leven lang.

De verschijning van de heerlijkheid

Maar op de achtste dag vinden wij iets *nieuws*. Terwijl in Leviticus 8 Gods heerlijkheid werd geopenbaard aan de priesters *in Zijn huis*, vinden wij in hoofdstuk 9 hoe de heerlijkheid werd gemanifesteerd *voor aller oog*. De HEERE verscheen in heerlijkheid aan het hele volk (Lev. 9:4, 6, 23). Wij kunnen dit in verband brengen met de *wederkomst* van Christus en Zijn verschijning in heerlijkheid tot zegen van Zijn volk.

De verschillende kanten van het offer van Christus worden opnieuw getoond in verbinding met deze heerlijke dag. Er waren ook vredeoffers of dankoffers om te offeren, die in hoofdstuk 8 niet worden vermeld. Alle kanten van het werk van Christus werden op die manier duidelijk voor de ogen van het volk gesteld: het brandoffer, het graanoffer, het dankoffer en het zondoffer. Nadat deze offers zijn gebracht en door God zijn aanvaard, heft Aäron zijn handen omhoog om het volk

te zegenen (Lev. 9:22). Wij kunnen dit ook vergelijken met Lucas 24:50. Daar heft Christus, nadat Hij het offer van Zijn leven had gebracht, Zijn handen op om de discipelen te zegenen. Daarna werd Hij opgenomen in de hemel. Hier in Leviticus 9 komt Aäron naar beneden. Hij kon niet worden opgenomen in de hemel, maar geeft ons een indruk van de zegen die neerdaalt van de verheerlijkte Christus.

Mozes en Aäron gingen wel het heiligdom binnen. Wat zou daar gebeuren? Het was een ernstig ogenblik. Zouden zij in de tegenwoordigheid van God blijven? Hier vertegenwoordigen zij Christus als Koning en als Priester. In de huidige tijd is Christus verborgen in de hemel. Net zoals Mozes en Aäron zal Hij straks weer *verschijnen* en zegen brengen niet alleen aan Zijn volk, maar ook aan de hele schepping. Elk oog zal Hem zien. Wat een heerlijke dag! Grote vreugde zal alle harten vervullen. De schaduwen verdwijnen, want wij kennen de volle werkelijkheid van deze dingen. Christus is verborgen in de hemel. Zijn offer is volledig aangenomen, en wij wachten op het ogenblik dat Hij in heerlijkheid zal verschijnen voor het oog van het hele universum. De dag is nabij waarop elk oog Hem zal zien.

In de verwachting van die dag dat de waarde van Zijn offer geopenbaard wordt in heerlijkheid, hebben wij het voorrecht ons als priesters in het heiligdom op te houden.¹ Wij zijn door het geloof verborgen in het heiligdom. De waarde van Zijn offer wordt op onze harten toegepast door de krachtige werking van de Heilige Geest, en onze handen zijn ermee gevuld. Laten wij meer ervan genieten, in afwachting van de dag dat wij met Hem zullen zijn en met Hem in heerlijkheid worden geopenbaard, wanneer Hij in de Zijnen zal worden verheerlijkt en bewonderd in allen die geloofd hebben.

---

¹ Heden zijn de priesters met Christus verborgen in het heiligdom. Wat een plaats hebben wij toch nu al gekregen, dat wij in deze tijd door Hem de toegang hebben tot Gods heiligdom! Gereinigd door Hem hebben wij vrijmoedigheid om te naderen tot de genadetroon, het verzoendeksel. Wij zien alles in Zijn licht, het licht van de kandelaar. Wij hebben kennis van Zijn plannen met het hele volk van God – voorgesteld door de twaalf broden op de tafel van de toonbroden. Wij mogen vrij onze gebeden en dankzeggingen voor God brengen op het reukofferaltaar. Wij zien Jezus, en door het voorhangsel heen kunnen wij tot God naderen.

OudeSporen 2020

